

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๘๙๖/๒๕๖๔

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย ๓๔๓ ๒๖ ฉบับที่) อาญา) พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา

ผู้ต้องหาทั้งสองร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายเป็นรายบุคคลที่ตนเองรู้จัก เพื่อให้ทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์แล้วนำมามอบให้ผู้ต้องหาทั้งสอง แล้วผู้ต้องหาทั้งสองได้นำรถจักรยานยนต์ดังกล่าวไปโดยทุจริต จึงเป็นการหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และโดยการหลอกลวง ดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินของผู้ถูกหลอกลวง จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง เมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาทั้งสองมีพฤติการณ์หลอกลวงประชาชนทั่วไป จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน

ข้อเท็จจริงตามทางการสอบสวนได้ความว่าเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ เวลาประมาณ ๑๑.๓๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มาพบนางสาวณัฐ ผู้เสียหายที่ ๑ บอกว่าให้ช่วยเหลือออกรถจักรยานยนต์ให้มารดาของผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้เนื่องจากรถจักรยานยนต์ที่มารดาใช้มีสภาพเก่า เกรงว่าจะเป็นอันตรายโดยบอกว่าจะเป็นผู้ผ่อนชำระเอง โดยในครั้งแรกผู้เสียหายที่ ๑ ไม่ยินยอม แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ มาขอร้องผู้เสียหายที่ ๑ อีกครั้งจนผู้เสียหายยินยอมไปออกรถจักรยานยนต์ที่ร้านบี จำนวน ๑ คัน ราคา ๖๑,๕๐๐ บาท ให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ชำระเงินดาวน์รถ จำนวน ๖,๙๐๐ บาท จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ออกไป เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้โทรศัพท์มาหา นางสาวลี ผู้เสียหายที่ ๒ บอกว่าต้องการที่จะออกรถไปใช้งานในการเก็บเงินกู้ แต่เนื่องจากตนเองไม่สามารถออกรถได้เนื่องจากติดแบล็คลิสต์ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ จะเป็นผู้ออกเงินค่าวงดรถเองผู้เสียหายที่ ๒ ได้ตอบปฏิเสธ แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้อ้อนวอนหลายครั้ง ผู้เสียหายที่ ๒ จึงตกลงไปออกรถให้โดยผู้ต้องหาที่ ๑ มารับผู้เสียหายที่ ๒ พาไปที่ร้านบี ผู้เสียหายที่ ๒ ได้ทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์จำนวน ๑ คัน ราคา ๙๓,๔๒๐ บาท โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ออกเงินดาวน์รถ จำนวนประมาณ ๘,๐๐๐ บาท หลังจากทำสัญญาเสร็จ ผู้เสียหายที่ ๒ ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อออกมาจากร้านเพื่อกลับบ้านพัก แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ แจ้งว่าให้ขับไปที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้เสียหายที่ ๒

/จึงขับขี่

จึงขับขี่รถจักรยานยนต์ไปที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๒ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ขับรถจักรยานยนต์ตามมาโดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ ขับขี่รถจักรยานยนต์ตามมาแล้วขับขี่รถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อมา กลับไปส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ไปส่งผู้เสียหายที่ ๒ ที่บ้านพัก โดยในการทำสัญญาเช่าซื้อนี้ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้เงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายที่ ๒ เป็นค่าเสียเวลา เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๒ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มาหานายพงษ์

ผู้เสียหายที่ ๓ ที่บ้านพักและบอกว่าจะออกรถให้มารดาของผู้ต้องหาที่ ๑ แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่สามารถออกรถได้เนื่องจากติดแบล็คลิสต์ โดยบอกว่าตนเองจะจ่ายค่างวดเอง และบอกว่าภายใน ๔ เดือน จะเปลี่ยนชื่อผู้เช่าซื้อเป็นชื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้เสียหายที่ ๓ ได้ตอบปฏิเสธ แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พูดอ้อนวอนจนผู้เสียหายที่ ๓ ใจอ่อนยอมรับปาก จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พาผู้เสียหายที่ ๓ ไปที่ร้านบี และทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน ราคา

๕๓,๐๐๐ บาท โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ชำระเงินดาวน์ทั้งหมด หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ส่งผู้เสียหายที่ ๓ กลับบ้านพักโดยแจ้งว่าจะเป็นผู้ขับรถไปเองและให้เงินผู้เสียหายที่ ๓ จำนวน ๒,๐๐๐ บาท เป็นค่าเสียเวลา เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๖๒ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้โทรศัพท์มาหานางสาวพิ ผู้เสียหายที่ ๔ แล้วบอกว่าช่วยออกรถ

ให้หน่อยเพื่อเอาไปให้บุตรของผู้ต้องหาที่ ๑ ขับขี่แต่เนื่องจากตนไม่สามารถออกรถได้เพราะติดแบล็คลิสต์ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ จะเป็นผู้จ่ายค่างวดรถเอง ผู้เสียหายที่ ๔ จึงตอบตกลง จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มาพบผู้เสียหายที่ ๔ โรงเรียนคลองปูนแล้วพาผู้เสียหายที่ ๔ ไปที่ร้านบี

โดยผู้เสียหายที่ ๔ เป็นผู้ทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน ราคา ๕๓,๔๓๖ บาท ส่วนเงินดาวน์ทั้งหมดผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ชำระ หลังจากทำสัญญาเช่าซื้อแล้ว ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พาผู้เสียหายที่ ๔ กลับบ้านพักและบอกว่าจะเป็นผู้ไปขับรถเองและได้ให้เงิน จำนวน ๒,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายที่ ๔ โดยบอกว่าเป็นค่าเสียเวลา เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๖๒ เวลาประมาณ ๐๖.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้โทรศัพท์มาหาบอกนางสาวสุ ผู้เสียหายที่ ๕ ว่า

ต้องการที่จะซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน เพื่อให้บุตรตนใช้ขับขี่ไปโรงเรียน แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่สามารถออกรถได้เนื่องจากติดแบล็คลิสต์ และขอร้องให้ผู้เสียหายที่ ๕ ออกรถในชื่อของผู้เสียหายที่ ๕ แล้วผู้ต้องหาที่ ๑ จะได้ยืมไปใช้ก่อน โดยผ่อนชำระค่างวดให้ และบอกว่าหากผ่อนไปได้สัก ๓ เดือน ผู้ต้องหาที่ ๑ จะได้ขอเปลี่ยนชื่อผู้เช่าซื้อเป็นผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อมาเวลา

ประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มารับผู้เสียหายที่ ๕ ที่บ้านพักแล้วพาไปที่ร้านบี

ทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน ราคา ๖๙,๘๐๐ บาท หลังจากทำสัญญาเช่าซื้อเสร็จแล้ว ผู้เสียหายที่ ๕ ได้ขับซื้อรถจักรยานยนต์กลับบ้านพักโดยผู้ต้องหาที่ ๑ บอกว่าจะให้ผู้ต้องหาที่ ๒ มาขับรถไปให้ ต่อมาเวลาประมาณ ๑๓.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้มาที่บ้านพักของผู้เสียหายที่ ๕ ผู้เสียหายที่ ๕ จึงได้ให้รถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อมาแก่ผู้ต้องหาที่ ๒ เพื่อไปให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ พร้อมมารดา ซึ่งเป็นคนรู้จักกันได้มาหานางสาวช ผู้เสียหายที่ ๖

ที่บ้านพักโดยบอกว่า จะซื้อรถจักรยานยนต์จำนวน ๑ คัน เพื่อนำไปใช้ในการเก็บเงินโดยบอกว่าผู้ต้องหาที่ ๑ นั้นมีลูกพี่ทำเกี่ยวกับการเก็บเงินกู้ยืม แต่ตนไม่สามารถออกรถได้เนื่องจากติดแบล็คลิสต์ และขอร้องให้ออกรถในชื่อของผู้เสียหายที่ ๖ และผู้ต้องหาที่ ๑ จะได้ยืมไปใช้ก่อน โดยจะผ่อนชำระค่างวดให้ และบอกว่าหากผ่อนไปได้สัก ๓ เดือน ตนจะขอเปลี่ยนชื่อ ผู้เช่าซื้อเป็นชื่อของผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้เสียหายที่ ๖ จึงตอบปฏิเสธ ต่อมาในวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มาที่บ้านพักของผู้เสียหายที่ ๖ อีกและขอร้องเช่นเดิม ผู้เสียหายที่ ๖ เห็นว่าเป็นคนรู้จักกันจึงใจอ่อน เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ นาฬิกา ของวันเดียวกัน ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มารับผู้เสียหายที่ ๖ ที่บ้านพักแล้วพาไปที่ร้านบี โดยพบผู้ต้องหาที่ ๒ อยู่ที่ร้านดังกล่าว โดยผู้ต้องหาที่ ๒

บอกว่าประมาณ ๖ เดือนอย่างช้าจะเปลี่ยนเป็นชื่อผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ พุดลักษณะรู้เรื่องเกี่ยวกับการนำรถไปใช้และพุดโน้มน้าวให้ผู้เสียหายที่ ๖ ทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน ราคา ๔๐,๐๐๐ บาท หลังจากทำสัญญาเช่าซื้อแล้ว ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พาผู้เสียหายที่ ๖ กลับบ้านพักโดยให้เงิน จำนวน ๒,๐๐๐ บาท บอกว่าเป็นค่าเสียเวลาและบอกว่าจะนำรถไปใช้แล้วได้นำรถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อไป เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้มาหานางสาวบี ผู้เสียหายที่ ๗ ที่บ้านพัก

โดยผู้ต้องหาที่ ๑ แจ้งว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ต้องการที่จะซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน เพื่อนำไปใช้ในการเก็บเงินกู้ที่จังหวัดชลบุรี โดยบอกว่าตนนั้น มีลูกพี่ทำเกี่ยวกับการเก็บเงินกู้ยืม แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่สามารถออกรถได้เนื่องจากติดแบล็คลิสต์ และขอร้องให้ผู้เสียหายที่ ๗ ออกรถในชื่อของผู้เสียหายที่ ๗ และตนจะได้ยืมไปใช้ก่อนโดยจะผ่อนชำระค่างวดให้ และบอกว่าหากผ่อนไปได้สัก ๔-๖ เดือน ตนจะได้ขอเปลี่ยนชื่อผู้เช่าซื้อ เป็นผู้ต้องหาที่ ๑ แทนผู้เสียหายที่ ๗ ได้

/สอบถามว่า

สอบถามว่าได้มาหลอกและนำรถไปขายที่อื่นตามที่เป็นข่าวหรือไม่ ผู้ต้องหาทั้งสองบอกว่า
 รับประกันว่านำไปใช้ในการเก็บเงินกู้จริงซึ่งหากไม่สามารถผ่อนชำระได้จะนำมาส่งมอบคืน
 ผู้เสียหายที่ ๓ จึงตกลงจากนั้นผู้ต้องหาทั้งสองได้พาผู้เสียหายที่ ๓ ไปที่ร้านปี ผู้เสียหาย
 ที่ ๓ ได้สอบถามเจ้าหน้าที่ชื่อเล่นว่าน้องที่ทำเอกสารการเช่าซื้อโดยเจ้าหน้าที่ได้ให้คำรับรองว่า
 สามารถเปลี่ยนชื่อผู้เช่าซื้อได้ ผู้เสียหายที่ ๓ จึงได้ทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน
 ราคา ๕๓,๙๔๓ บาท หลังจากที่ทำสัญญาเช่าซื้อแล้ว ผู้ต้องหาทั้งสองได้บอกให้ผู้เสียหายที่ ๓
 กลับบ้านไปก่อน โดยผู้ต้องหาที่ ๑ บอกว่าตนจะรับรถนำไปใช้เลย และให้เงินจำนวน ๒,๐๐๐
 บาท แก่ผู้เสียหายที่ ๓ โดยบอกว่าเป็นค่าเสียเวลา เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓
 เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ และนางเก มารดาของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มา
 หานางสาวแสง ผู้เสียหายที่ ๔ ที่บ้านพักโดยผู้ต้องหาที่ ๑ แจ้งว่า ตนต้องการที่
 จะซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน เพื่อนำไปใช้ในการเก็บเงินกู้ที่จังหวัดชลบุรี โดยบอกว่าตนนั้น
 มีลูกพี่ทำเกี่ยวกับการเก็บเงินกู้อยู่แต่ตนไม่สามารถออกได้เนื่องจากติดแบล็คลิสต์ และขอรอง
 ให้ผู้เสียหายที่ ๔ ออกรถในชื่อของผู้เสียหายที่ ๔ และตนจะยืมไปใช้ก่อนโดยจะผ่อนชำระค่า
 วงดให้ และบอกว่าหากผ่อนไปได้สัก ๔-๖ เดือน ตนจะได้ขอเปลี่ยนชื่อผู้เช่าซื้อเป็นตนเอง
 ซึ่งนางเก มารดาของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พูดรับรองว่าจะไม่ทำให้เดือดร้อนเพราะว่าเป็น
 คนรู้จักกันมาก่อน และผู้ต้องหาที่ ๑ แจ้งว่าหากไม่สามารถผ่อนชำระได้จะนำรถมาส่งมอบคืน
 ผู้เสียหายที่ ๔ จึงตกลงแล้วผู้ต้องหาที่ ๑ และมารดาผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พาผู้เสียหายที่ ๔ ไปที่
 ร้านปี พบเสมียนของทางร้านชื่อ น้อง ซึ่งเป็นผู้จัดทำเอกสารการเช่าซื้อ โดยนางสาว
 น้องได้พูดรับรองว่าสามารถเปลี่ยนชื่อผู้เช่าซื้อได้ ผู้เสียหายที่ ๔ จึงได้สัญญาเช่าซื้อ
 รถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน ราคา ๕๖,๖๓๕ บาท ต่อมาภายหลังจากทำสัญญาแล้ว
 ผู้ต้องหาที่ ๑ และนางเก ได้ขับรถพาผู้เสียหายที่ ๔ มาส่งที่บ้านพักพร้อมกับให้เงิน จำนวน
 ๒,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายที่ ๔ โดยบอกว่าเป็นค่าเสียเวลา จากนั้นได้นำรถจักรยานยนต์ที่เช่า
 ซื้อมาไปใช้ เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๐๘.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ และ
 นางเก ได้มาหานายประ ผู้เสียหายที่ ๕ ที่บ้านพักโดยผู้ต้องหาที่ ๑ แจ้งว่าตน
 ต้องการที่จะซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน เพื่อนำไปใช้ในการเก็บเงินกู้ที่จังหวัดชลบุรีโดย
 บอกว่าตนนั้นมีลูกพี่ทำเกี่ยวกับการเก็บเงินกู้อยู่แต่ตนไม่สามารถออกได้เนื่องจากติดแบล็คลิสต์

/และขอรอง

และขอร้องให้ผู้เสียหายที่ ๙ ออกรถในชื่อของผู้เสียหายที่ ๙ และตนจะยืมไปใช้ก่อนโดยจะผ่อนชำระค่างวดให้ และบอกว่าหากผ่อนไปได้สัก ๔-๖ เดือน ตนจะได้ขอเปลี่ยนชื่อผู้เช่าซื้อเป็นตนเอง ซึ่งนางเก ได้พุดรรับรองว่าจะไม่ทำให้เดือดร้อนเพราะว่าเป็นคนรู้จักกันมาก่อน และผู้ต้องหาที่ ๑ แจ้งว่าหากไม่สามารถผ่อนชำระได้จะนำรถมาส่งมอบคืน ผู้เสียหายที่ ๙ จึงตกลงทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน ราคา ๕๗,๙๔๓ บาท จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ และนางเก ได้พาผู้เสียหายที่ ๙ ไปที่ร้านบี

หลังจากทำสัญญาแล้ว ผู้ต้องหาที่ ๑ และนางเก ได้ขับรถพาผู้เสียหายที่ ๙ มาส่งที่บ้านพักพร้อมกับให้เงิน จำนวน ๒,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายที่ ๙ โดยบอกว่าเป็นค่าเสียเวลา จากนั้นได้นำรถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อมาไปใช้เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ และนางเก ได้มาหานางสาววิ ผู้เสียหายที่ ๑๐ ที่บ้านพักโดยผู้ต้องหาที่ ๑ แจ้งว่าตนต้องการที่จะซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คันเพื่อนำไปใช้ในการเก็บเงินกู้ที่จังหวัดชลบุรีโดยบอกว่าตนนั้นมีลูกพี่ทำเกี่ยวกับการเก็บเงินกู้อยู่แต่ตนไม่สามารถออกได้เนื่องจากติดแบล็คลิสต์ และขอให้ผู้เสียหายที่ ๑๐ ออกรถในชื่อของผู้เสียหายที่ ๑๐ และตนจะยืมไปใช้ก่อนโดยจะผ่อนชำระค่างวดให้และบอกว่าหากผ่อนไปได้สัก ๔-๖ เดือนจะได้ขอเปลี่ยนชื่อผู้เช่าซื้อเป็นตนเอง ซึ่งนางเก ได้พุดรรับรองว่าจะไม่ทำให้เดือดร้อนเพราะว่าเป็นคนรู้จักกันมาก่อน และผู้ต้องหาที่ ๑ แจ้งว่าหากไม่สามารถผ่อนชำระได้จะนำรถมาส่งมอบคืน ผู้เสียหายที่ ๑๐ จึงตกลงทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน ราคา ๕๑,๘๖๙ บาท จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ และนางเก ได้พาผู้เสียหายที่ ๑๐ ไปที่ร้านบี

ต่อมาหลังจากทำสัญญาแล้ว ผู้ต้องหาที่ ๑ และนางเก ได้ขับรถพาผู้เสียหายที่ ๑๐ มาส่งที่บ้านพักพร้อมกับให้เงิน จำนวน ๒,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายที่ ๑๐ โดยบอกว่าเป็นค่าเสียเวลา จากนั้นได้นำรถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อไปใช้

หลังจากผู้เสียหายทั้งสองทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์ผู้ต้องหาที่ ๑ จะผ่อนชำระค่าเช่าซื้อเพียง ๒-๓ งวดแล้วก็ไม่ผ่อนชำระอีก บริษัทเวิล จำกัด ผู้ให้เช่าซื้อรถจักรยานยนต์กับผู้เสียหายที่ ๑ ผู้เสียหายที่ ๓ ถึงผู้เสียหายที่ ๑๐ และบริษัทกรู๊ป จำกัด (มหาชน) ผู้ให้เช่าซื้อรถจักรยานยนต์กับผู้เสียหายที่ ๒ จึงไปติดตามทวงถามรถจักรยานยนต์จากผู้เสียหายทั้งสอง

ในตอนแรกผู้เสียหายทั้งสองยังสามารถติดต่อผู้ต้องหาที่ ๑ ได้โดยผู้ต้องหาที่ ๑ จะอ้างว่าจะผ่อน

/ชำระ

ชำระค่างวดที่ค้างชำระเอง ต่อมาผู้เสียหายทั้งสิบทราบว่าคุณต้องหาทั้งสองมีพฤติการณ์
หลอกลวงบุคคลอื่นให้ออกรถให้จากนั้นได้นำรถจักรยานยนต์ไปขายแล้วนำเงินมาแบ่งกัน
โดยทำลักษณะเช่นนี้กับผู้เสียหายอื่นอีกประมาณสิบกว่าคนโดยไม่ได้ออกรถเพื่อนำไปใช้ตามที่
หลอกลวง จึงเข้าแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง

ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ หลบหนี ผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การปฏิเสธ

พนักงานสอบสวน มีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาทั้งสองตามข้อกล่าว

อัยการจังหวัดระยองทราบคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาของอัยการจังหวัดประจำ
สำนักงานอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการในหน้าที่ผู้ก่อกองงาน สำนักงานอัยการจังหวัดระยอง
ผู้ตรวจสำนวน สั่งไม่ฟ้อง นางสาวนิ ผู้ต้องหาที่ ๑ นางสาวเส
ผู้ต้องหาที่ ๒ฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๓๔๓ และที่
แก้ไขเพิ่มเติม

รองผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้บัญชาการตำรวจภูธร
ภาค ๒ แย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา

คดีมีประเด็นให้พิจารณาชี้ขาดว่าผู้ต้องหากระทำผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาทั้งสองร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหาย
เป็นรายบุคคลที่ตนเองรู้จัก เพื่อให้ทำสัญญาเช่าซื้อรถจักรยานยนต์แล้วนำมามอบให้ผู้ต้องหา
ทั้งสอง แล้วผู้ต้องหาทั้งสองได้นำรถจักรยานยนต์ดังกล่าวไปโดยทุจริต จึงเป็นการหลอกลวงผู้อื่น
ด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และโดยการ
หลอกลวง ดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินของผู้ถูกหลอกลวง จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง
เมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาทั้งสองมีพฤติการณ์หลอกลวงประชาชนทั่วไป จึงไม่เป็น
ความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน

จึงชี้ขาดไม่ฟ้อง นางสาวนิ ผู้ต้องหาที่ ๑ นางสาวเส

ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๓๔๓
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔